

Könnyebb élet?

„Mind a ketten kórházban dolgoztak. Ápolónők voltak. Az egyik diakonissza, a másik apáca. Jól megértették egymást, az osztályon szerették őket. Sokat voltak együtt, mert rengeteget túlóráztak.

A nővérszobában, kávézás közben, sóhajtván fordult hozzájuk az új kolléganő:

– Néha azért nagyon irigyellek titeket. Ha lejár a munkaidőm, akkor rohanok haza, bevásárlás, főzés, takarítás, lecke a gyerekekkel, a férjem a munkahelyi problémáit ontja rám. Alig bírom már. Ilyenkor néha eszembe jut, mennyivel könnyebb is nektek.

– Bizony, bizony – bólogat a két megszólított –, mi is így látjuk. Tudod, csak az a furcsa, hogy egyre kevesebben választják ezt a könnyebb életet.”

Szíven ütött ez a történet, mert ezek kedves nővérek olyan dolgot mondtak nővértársuknak, ami nagyon találó, nem bántó, nem durva, mégis nagy igazság.

Közel 30 éve találkozom ezzel a gondolattal: a papoknak van a legkönnyebb dolguk, elmondanak egy-két misét, aztán egész nap szabadok.

Nem kevesen gondolják így. Jönnek hozzám délelőtt 11 órákor. Az első kérdés: Most ébredt föl? Ha délután 3 órákor jönnek, akkor azt kérdezik: Felébresztettük? Ez a kép él a papról: alszik délelőtt, délután.

Mondtak már dologtalannak, élőködőnek. A kocsmban sokszor tárgyalták már: a pap elmond egy-két

imádságot, azután felveszi a nagy pénzt. Minden táborozás után meghallom: fiatal lányokkal hentereg a Bakonyban. Amikor látják, hogy reggelente futok, akkor azt mondják: Urizál! Menjen el kapálni, akkor majd nem lesz szüksége erre.

Amikor szedjük az egyházi adót, olyan gyalázatokkal halmoznak el, amit még a munkatársaim sem mernek elmondani. Ilyenkor sokak meggyőződése, hogy szedik a papnak a pénzt, amit utána elkölt nyaralásra. Volt, aki azt mondta: az elmúlt 22 évben nem tettem mást, csak a kocsijaimat cserélgettem.

Meg kell állapítani – ez országosan is igaz –: pap- és egyházellenes közegben élünk. Ha nem tudnak ránk mást kitalálni, akkor irigykednek a „könnyű életünkre”.

Ha ilyen sok az irigyünk, ha ennyire könnyűnek látják az életünket, akkor miért nem választják nagy számban a papi hivatást? A legtöbb ember a könnyebb ellenállás irányába megy, miért vagyunk mégis olyan kevesen az egyházi pályán? Vagy mégsem olyan könnyű az egész, csak sokan hangulatkeltésre használják ezeket a mondatokat, hogy könnyű a papok, apácák helyzete?

Amikor beavagottak a Katolikus Papok Országos Labdarúgó Válogottjába, egy alkalommal a Ferencváros-öregfiúkkal játszottunk. 4:1-re győztek ellenünk, aztán évődtek velünk, hogy leégtünk. Egyik paptársam azt mondta nekik: „Vasárnap felküldünk titeket a szószékre, hogy prédikáljatok.” Erre nagy csend lett.

Egyikük megszólalt: „No, ott mi valóban leégnénk.”

Tudom, hogy a rosszakaratúak gúnyolódásait nem kell komolyan venni. Az sem döntő, ki hogyan vélekedik az életünkről. Az viszont megdöbbentő: nem sokra értékeli a munkánkat, de az elvárások nagyok velünk szemben. Legyünk mindig 24 órás szolgálatban. A prédikáció legyen rendkívüli. A szentségkiszolgáltatás méltóságteljes. A gyerekeket tanítsuk, neveljük. Foglalkozzunk a fiatalsággal. Segítsük a rászorulókat. Látogassuk a betegeteket, öregeteket. A plébánia, a templom legyen rendezett, esztétikus. A pap legyen olvasott, művelt. Vegyen részt a közéletben. Látogassa a családokat. Legyen mindig jólöltözött, mosolygós, fiatal. Mutasson példát az életével, szavaival. Az egyházközség éllete legyen dinamikus. Naprakész legyen az adminisztrációval. A hivatalos és magánleveleket válaszolja meg azonnal. Amire megkérlik, arra mondjon igent.

Ha olyan könnyű lenne ezeknek az elvárásoknak megfelelni, nem lenne paphiány.

Aki az életünket összetéveszti az öreglegények dologtalan, könnyű életével, az nem jár nyitott szemmel a világban.

Ami igazán nehéz papi életünkben, az láthatatlan. A szellemi készülés, a tanulás, az imádság, a csend, a lelkivezetés, a lelki beszélgetések, a lelki töltöttség, a testi-lelki-szellemi harmónia.

Igazán embert próbáló feladat az örömhír megértése, továbbadása, közösségek létrehozása, összetartása, lelkileg, szellemileg igényes emberek elvezetése a megtérésig. Amíg a vallásgyakorló emberből meggyőződéses keresztény lesz – hosszú, bonyolult, sok erőfeszítést kívánó feladat. Amíg a Földön megvalósul az Isten Országja, amíg megtanuljuk az adás-osztozás, a békességteremtés, a szolgálat alapjait, elszállnak az évek, évtizedek.

Jézus senkinek sem ígért könnyű életet. A papság életformáját nem is szabad szembeállítani a házasság életformával. A tanítás egyértelmű: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja magát...” (Mt 16,24)!

